

Κύπρος: Η ηδηγή και το όνειρο, 50 χρόνια μετά...

ΦΥΛΛΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 3

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΣΥΓΓΝΩΜΗΣ

Διάβασε με προσοχή το παρακάτω κείμενο:

50 χρόνια θύμηση

... Ο Γιωρκής είχε παιδικά ψυχικά τραύματα, όχι γιατί τον μάλωσαν οι γονείς του ή για την τον έδειρε κάποιες φορές ο δάσκαλός του. Ο Γιωρκής είχε παιδικά ψυχικά τραύματα γιατί είδε τον θάνατο με τα μάτια του, είδε το αίμα να ρέει ποτάμι στους δρόμους όπου έπαιζε ανέμελο εφτάχρονο παιδί. Τον έζησε πες τον θάνατο, αφού τον φόβο του τον βίωσε.

Πώς το θυμάται εκείνο το πανηγύρι του προφήτη Ηλία! Κανείς δεν μπορούσε να τους συμμαζέψει από το κρυφτό και το κυνηγητό ανάμεσα στα πεύκα του ξωκκλησιού που πανηγύριζε. Όλο το χωριό ήταν στον εσπερινό και ο παπα-Τηλέμαχος τους παίνεψε που άφησαν το αλώνισμα στην καλύτερη ώρα με τη δροσιά και πήγανε στον εσπερινό. Όλα τα θυμάται ο Γιωρκής. Θυμάται τον πατέρα του που ήρθε νωρίς από το αλώνι και λούστηκε και φόρεσε τα καλά του για το πανηγύρι. Θυμάται που στον γυρισμό του αγόρασε ένα μεγάλο νεροπίστολο για να παίξει την άλλη μέρα νεροπόλεμο με τους φίλους του. Θυμάται ότι τα κατάφεραν να τους μαζέψουν από το παιχνίδι με την υπόσχεση ότι και αύριο μέρα είναι και θα ανέβαιναν ξανά στον Αϊ Λια για τη λειτουργία.

Και από δω και ύστερα άρχισε ο εφιάλτης που ο Γιωρκής 50 ολόκληρα χρόνια θέλει να ξεχάσει, μα δεν μπορεί. Τον αγουροξύπνησαν το πρωί και είδε τα μάτια της μάνας του κλαμένα και τρομαγμένα. Είδε όλους τους μεγάλους αναστατους και τους γονείς απορημένους.

- Οι Τούρκοι, πρόλαβε και του είπε η μεγάλη του αδελφή. Οι Τούρκοι μας βομβαρδίζουν!

-Σήκω, γιε μου, να πάμε να κρυφτούμε κάτω από τις πορτοκαλιές, του είπε τρυφερά η μάνα του για να μην τον τρομάξει περισσότερο. Και εκεί, κάτω από τα δέντρα έτρεξε όλο το χωριό.

Όχι, δεν θέλει ο Γιωρκής να θυμάται τα βουητά από τα αεροπλάνα και τους κρότους που έβγαιναν από τις βόμβες που έσκαγαν λίγο πιο πέρα από

αυτούς. Δεν θέλει, μα οι ήχοι αυτοί βουίζουν πενήντα ολόκληρα χρόνια μέσα του.

Ύστερα θυμάται που τους μάζεψαν στην αυλή του δασκάλου τους κάτω από την κληματαριά με τα βέρικά σταφύλια. Ο Γιωρκής, κρυμμένος μέσα στην αγκαλιά της μάνας του, κλαίει απαρηγόρητους. Μην κλαις του ψιθύρισε εκείνη, φιλώντας τον στο κεφάλι. Θα νομίσουν οι Τούρκοι ότι τους φοβόμαστε!

Σήκωσε τα μάτια ο Γιωρκής και κοίταξε τους στρατιώτες που είχαν γυρισμένα τα όπλα επάνω τους. Φοβήθηκε, μα δεν ξανακρύφτηκε στην αγκαλιά της μάνας του κι ούτε έκλαψε άλλο.

-Επειδή εμείς είμαστε δίκαιοι άνθρωποι, είπε ένας Τουρκοκύπριος με πιστόλι στο χέρι, θα σας δικάσουμε πρώτα. Λοιπόν, τι είστε Τούρκοι ή Έλληνες;

-Έλληνες! ακούστηκε με μια φωνή η απάντηση ολονών. Τέλος η δίκη, θα πεθάνετε όλοι από τον μικρότερο ως τον μεγαλύτερο!

Θυμάται τον δάσκαλό του, τον κύριο Τεύκρο, ο Γιωρκής που σηκώθηκε όρθιος, αψηφώντας την κάννη που ήταν στραμμένη επάνω του.

-Αδέλφια μου, μη φοβάστε! Ας παρακαλέσουμε τον Θεό να μας συγχωρέσει και να μας δεχθεί κοντά Του και ας συγχωρεθούμε και μεταξύ μας.

Ο Τούρκος αξιωματικός που μπήκε εκείνη τη στιγμή κοίταξε άγρια τον δάσκαλο.

-Είναι ο δάσκαλος του χωριού, εξήγησε με δουλοπρέπεια ο Τουρκοκύπριος.

Τον έσπρωξε με το όπλο του να καθίσει κάτω ο αξιωματικός και άρχισε να γελά κοροϊδευτικά, σαν άκουσε τα κλάματα των παιδιών και το μοιρολόι των μανάδων. Του ήρθε άγρια διάθεση να παρατείνει την αγωνία τους.

-Κόψε μου ένα τσαμπί σταφύλι, διέταξε τον Τουρκοκύπριο ο Τούρκος αξιωματικός και εκείνος του το πρόσφερε με χαρά. Κοίταζε μια τους μελλοθάνατους και μια το τσαμπί.

-Άλλος πότισε κι άλλος θα τα φάει, είπε και έφερε το σταφύλι κοντά στο στόμα του.

-Μη, γιε μου! Μην το φας! Η φωνή του δασκάλου, γεμάτη αγωνία και αποφασιστικότητα έκανε τον αξιωματικό να τον κοιτάξει αγριεμένος, αλλά και έκπληκτος.

-Πώς τολμάς; Ρώτησε και τα μάτια του βγάζανε σπίθες.

-Αυτό το σπíti είναι δικό μου, κι αυτή η αυλή είναι δική μου, κι αυτή την κληματαριά την φύτεψε ο πατέρας μου. Χθες το απόγευμα τη ράντισα με δυνατό δηλητήριο. Αν φας, αύριο δεν θα ζεις ούτε εσύ! είπε ο δάσκαλος και ο Τούρκος αξιωματικός αυθόρμητα πέταξε το τσαμπί που κρατούσε στο χέρι του.

-Και γιατί δεν με άφησες να το φάω; Γιατί δεν εκδικήθηκε στον θάνατο σας με τον δικό μου θάνατο; ρώτησε, έχοντάς τα χαμένα ο αξιωματικός.

Σηκώθηκε σαν παλικάρι, ο δάσκαλος και πήγε κοντά του και τον κοίταξε ίσια στα μάτια.

-Α, γιε μου, εμείς είμαστε χριστιανοί! Σε λίγο θα βρεθώ μπροστά στον κριτή μου. Πώς θα σταθώ εκεί κουβαλώντας πάνω μου τον θάνατο ενός ανθρώπου εξαιτίας μου;

Τον κοίταξε με θαυμασμό ο Τούρκος και έκανε μερικά βήματα πάνω κάτω για να κρύψει τη συγκίνησή του.

-Αν έβρισκα έναν τέτοιο Τούρκο, θα έδινα και τη ζωή μου ακόμα, είπε απευθυνόμενος στους στρατιώτες του Μαζέψτε τα όπλα και αφήστε τους ελεύθερους.

Αυτή η θύμηση πώς είναι δυνατόν να σβήσει ποτέ από τη μνήμη και την καρδιά του Γιωρκή που εδώ και 30 σχεδόν χρόνια σαν κύριος Γιώργος πια, προσπαθεί να φυτέψει στην καρδιά των μικρών μαθητών του τα ιδανικά που δεν πρόλαβε στο σχολείο να του διδάξει ο δικός του ο δάσκαλός, μα που σε μια και μόνο στιγμή που μέτρησε στα παιδικά του μάτια αιωνιότητα του, τα δίδαξε μια για πάντα! Δεν το ξεχνά ο Γιωρκής ούτε 50 χρόνια μα ούτε και 100 χρόνια να περάσουν. Θα θυμάται πάντα με ευγνωμοσύνη τον κύριο Τεύκρο που και τη ζωή του γλύτωσε μα και που την πορεία αυτής της ζωής του χάραξε...

Ελένη Βασιλείου

Περιοδικό «Απολύτρωσις», Ιούλιος 2024

- 1. Φτιάξε με την ομάδα σου ένα συννεφόμετρο με το εργαλείο wordart με τις λέξεις που σου έρχονται στο μυαλό μετά το διάβασμα της παραπάνω ιστορίας.**
- 2. Δοκίμασε να ετοιμάσεις με την ομάδα σου να παίξετε όλοι μαζί ένα μέρος του παραπάνω κειμένου το οποίο θα περιλαμβάνει διαλόγους. Συνέχισε την ιστορία από εκεί που σταματάει.**